

Не гордуй ти життям молодим,
Не журись безнадійно над їм,
Не кажи, що не вмієш робити
Тим, що досі робить не могла;
Не кажи, що не хочеш ти жити,
Що радіючи в яму б лягла:
Несиш сили в душі молодії, —
Не зрікайся завчасно надії.

І покинь ти даремний свій страх:
Он розлігся широкий твій шлях.
Ні, життя ще твоє не минулось,
Почалося воно, молоде,
Ти недавно до його прочнулась,
І воно тебе тільки ще жде:
Сором силу в душі своїй мати
І на працю її не віддати!

І не думай про те ні на мить,
Що не зможеш нічого зробити:
Коли палко і щиро кохаєш
Ти убогий і рідний свій люд, —
То невже ти ще досі не знаєш,
Що любов може гори звернуть?
Ні, хто щиро уміє любити,
Може безліч між людьми зробити!

Не гордуй же життям молодим,
Не сумуй безнадійно над їм
І початки святої надії
Ти зневір'ям тяжким не дави,
Вір у сили свої молодії
І весела й щаслива живи!

Але мусиш те щастя придбати
На роботі для рідної хати.

1884